

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119203087
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5020200207.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica Priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený JUDr. Tomáš Zboja, advokát so sídlom S. X, XXX XX Q., proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 00 585 441, právne zastúpený JUDr. Félix Neupauer, advokát so sídlom P. K. X/A, XXX XX O., o zaplatenie 103,20 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 21C/18/2019-115 zo dňa 25. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 103,20 € s úrokom z omeškania 5 % ročne od 13.05.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi priznal vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že počas dopravnej nehody, ktorá sa stala 03.04.2018, bolo poškodené motorové vozidlo U. D. S. škodcom Q. Y., ktorý bol poistený za zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného. V dôsledku dopravnej nehody a škody na motorovom vozidle poškodenej si táto musela požičať motorové vozidlo DACIA Lodgy za denné nájomné 51,60 €. Uvedené vozidlo používala za účelom dochádzania do zamestnania a do školy v období od 11.04.2018 do 20.04.2018 počas opravy jej motorového vozidla. Dížku vykonanej opravy žalobca preukázal faktúrou servisnej organizácie GAPA Car, s.r.o. z 20.04.2018. Žalobca uzatvoril s poškodenou Zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej poškodená pohľadávku na náhradu škody voči žalovanému vo výške 516 € postúpila na žalobcu, ktorý zaplatil za postúpenie pohľadávky odplatu vo výške 516 €, čo zodpovedá výške fakturovanej sumy za prenájom náhradného motorového vozidla. V zmluve bolo dohodnuté započítanie odplaty za postúpenie pohľadávky a pohľadávky žalobcu voči poškodenej za nájomné za prenájom náhradného motorového vozidla. Postúpenie pohľadávky poškodená oznámila žalovanému podaním zo dňa 20.04.2018. Žalovaný na základe oznámenia o postúpení pohľadávky akceptoval aktívnu legitímáciu na úhradu uplatnenej sumy, čo vyplýva z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 27.04.2018 adresovaného žalobcovi. V zmysle oznámenia žalovaný ukončil 26.04.2018 šetrenie poistnej udalosti, v prílohe listu pripojil výpočet výšky plnenia v dĺžke 8 dní v sume 412,80 €. Poistné plnenie za ďalšie dva dni, počas ktorých bolo poškodené motorové vozidlo v oprave, žalovaný nepriznal. Pokiaľ žalovaný namietal, že faktúra za vypožičanie náhradného motorového vozidla neobsahuje počet najazdených kilometrov, súd oponoval, že žalobca vozidlo zapožičiaval nezávisle od počtu najazdených kilometrov. Bolo preukázané dokazovaním, že

žalobcovi, ktorý je právnym nástupcom poškodeného, vzniklo právo na poistné plnenie voči žalovanému za obdobie celých 10 dní, keď poškodený musel používať náhradné motorové vozidlo a za ten čas mu vznikla povinnosť zaplatiť nájomné za túto službu 516 €. V nadväznosti na uvedené súd preto žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi zostávajúcu časť škody za ďalšie dva dni používania náhradného motorového vozidla vo výške 103,20 €. Zároveň mu priznal i nárok na úroky z omeškania s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 OZ v súvislosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. O trovách konania rozhodol s prihliadnutím na úspech žalobcu v spore.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalovaný. Označil rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný, navyše i arbitrárny. Prvoinštančný súd síce vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre správne posúdenie veci. Svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, a to i napriek ustanovenia § 220 ods. 3 tretia veta CSP, podľa ktorého súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. S poukazom na skutkový stav vyplývajúci z vykonaného dokazovania zastal názor, že v predmetnom súdnom konaní žalovaný nie je vecne aktívne legitimovaný. Z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre za vypožičanie osobného motorového vozidla v celkovej sume 516 €, a teda poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. S poukazom na ustanovenie § 524 OZ, podľa žalovaného poškodený predstavoval dlžníka žalobcu a nemohol so žalobcom uzatvoriť platne zmluvu o postúpení pohľadávky, podľa ktorej by malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ustanovením § 524 OZ. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení, nakoľko z tejto jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky, až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo 20/2007 z 29.01.2008 so záverom, že nie je možné uzatvorenie zmluvného vzťahu poukazovaného žalobcom, nakoľko predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia), z pohľadu čoho je takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 OZ absolútne neplatný. Za nesprávny považoval rozsudok prvoinštančného súdu i vo výroku, ktorým žalobcovi priznal úroky z omeškania s odkazom na závery vyjadrené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 145/2017, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. v platnom znení je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona o PZP. Žiadal preto, aby dovolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť. K otázke namietanej aktívnej legitimácie žalobcu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/30/2019-147 z 25.04.2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019, ako i skutočnosť, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu, a preto za nesprávne a zavádzajúce považoval tvrdenie žalovaného, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. V čase pred podaním žaloby žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky, pričom zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, a teda nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Pokiaľ namietal žalovaný arbitrárnosť súdneho rozhodnutia, oponoval, že ani skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s

názorom súdu riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline 13Cob/75/2018 z 19.09.2018. V zmysle zákona o PZP poškodený má nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla), dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom, súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na početné rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, ako i rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo 17.01.2018. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 145/2017 dôsledne nerozlíšil omeškanie so splnením peňažnej povinnosti podľa § 1 ods. 2 zákona o PZP od omeškania so splnením nepeňažnej povinnosti poisťovateľa zakotvenej v § 11 ods. 8 zákona o PZP. V konkrétnej veci žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. proti poisťovni. Nie je namieste aplikovať ustanovenie § 11 ods. 7 po spojke „alebo“, pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou konania a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následné právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Pre úplnosť dal do pozornosti ustanovenie § 153 a § 154 CSP s tým, že žalovaný sa v priebehu konania do skončenia dokazovania vôbec nevyjadril k opodstatnenosti uplatnených úrokov z omeškania. Až v odvolacom konaní poukázal na viac ako rok staré rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré mu muselo byť známe už predtým.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní a súc viazaný obsahom podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu ako správne postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

5. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležitým, vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Za podstatné pre rozhodnutie odvolací súd považoval, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovni škodcu, v žiadnom prípade nie k postúpeniu pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Za nie bez významu tiež považoval, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, keď čiastočne poskytol poisťné plnenie a toto poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Odvolací súd sa preto stotožnil s postupom prvoinštančného súdu i s odôvodnením jeho rozhodnutia, s odkazom i na početné rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v obdobných právnych veciach. Pokiaľ ide o namietané úroky z omeškania, jednak ide o novotu v odvolacom konaní, na druhej strane odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v planom znení sankcionuje nesplnenie povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti zaplatiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 OZ. V danom prípade je potrebné odlíšiť sankcionovanie omeškania so splnením nepeňažnej od peňažnej povinnosti.

6. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu stotožniac sa s jeho odôvodnením postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil.

7. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)